

РЕШЕНИЕ

№ 21253

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11542** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба,с вх.№30578/13.11.2024г. на АССГ,на осн. чл. 46а, вр. с чл. 44, ал.8 ЗЧРБ, от Я. М. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] (К.), С., гражданин на С.,чрез адв.Б. - САК,срещу Заповед №5364з-4694/30.10.2024г. на директора на дирекция“Миграция“МВР с която на чуждият гражданин е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход ,страна на транзитно преминаване или трета страна"която да се изпълни до страна на произход-С..

В жалбата се твърди,че оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на административно-производствените правила.Жалбоподателят твърди също,за липсата на анализ на продължителността на пребиваване му в България т.к. има легални връзки със страната.Родителите му притежават хуманитарен статут, което създава правни основания за защита на семейството и социалните връзки на жалбоподателят в Р.България.Твърди се още,че жалбоподателят е от кюрдски произход и е подложен на етническо и политическо преследване в С..Като кюрд и активен защитник на правата на кюрдската общност, жалбоподателят е особено уязвимо лице и попада в категорията на лица, нуждаещи се от международна закрила. Твърди се също,че към настоящия момент жалбоподателят е подал молби за убежище към президента на Република България, за възстановяване на хуманитарният статут които е имал.Излагат се съображения,че разделянето на семейството би било в противоречие с чл. 8 от ЕКПЧ, който защитава правото на семейна и лична неприкосновеност.Липсвала и

индивидуална преценка на принципа "забрана за връщане" по чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, и в случай, че се предвижда да бъде върнат в С.,където били застрашени здравето и животът му,то административния орган е нарушил забраната по чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител заявява,че поддържа така депозираната жалба. Депозира по делото за сведение решение на АССГ от 12.05.2025г. по дело №44/25г. с което е отменено решение на административният орган УП-18735 от 12.11.2024г. на ДАБ./влязло в сила/

Ответникът–директора на дирекция“Миграция“МВР,чрез пълномощника си юрк.Ч. оспорва жалбата като неоснователна.Депозира за сведение решение на АССГ по дело №11540/24г. по реда на ЗУБ./същото не е влязло в сила/

Административен съд –София-град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладна записка 25.10.2024г. на директор на дирекция при ДАБ (л. 36) до директора на дирекция“Миграция“МВР на 30.10.2023г.,с полет от М. е следвало да бъде извършен трансфер от Кралство Б. към Р.България на Я. М. Х. род.01.01.2001г. гражданин на С.,като в справката на ДАБ е посочено,че с Решение №1443 от 17.02.2022г. на председателя на ДАБ, основание чл. 75, ал. 1, т.4, във връзка с чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, на Я. М. Х. е предоставен хуманитарен статут. С молба вх. № ЦУ-15-285 от 04.09.2024 г. на основание чл.79, ал.4, вр. чл.17, ал.1, т.7 от ЗУБ сирийският гражданин се отказал от предоставената международна закрила „поради настъпили промени в личното му положение“.С Решение №9521 от 12.09.2024 г. на председателя на ДАБ, на основание чл.79, ал.4, вр. чл.17, ал.1, т.7 от ЗУБ,е прекратен предоставения с Решение №1443 от 17.02.2022г. хуманитарен статут на Я.Х..Предложено е прилагане на ограничителна мярка връщане до страна на произход, спрямо чуждият гражданин Я. М. Х.,гражданин на С.,както и спрямо чужденеца да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ,като бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“.

Въз основа на предложение рег.№УРИ5364р-21175/30.10.2024г. е издадена оспорената заповед рег.№УРИ5364р-4694/30.10.2024г. на директора на дирекция“Миграция“МВР,с която на Я. М. Х.,гражданин на С.,е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход,страна на транзитно преминаване или трета страна",която да се изпълни до страна на произход С./л. 30/.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на административният акт.

Жалбоподателят Я. М. Х. е запознат със съдържанието на оспорената заповед на език,който владее,на 30.10.2024г., видно от обективизираното върху заповедта удостоверително изявление на

чужденеца в същия смисъл./л.30-гръб/

Жалбата е подадена от адв. Б.,редовно упълномощен/л.47/ на срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ.

По силата на чл. 44, ал. 1, изр. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Разглежданият акт е издаден от директора на дирекция "Миграция"/л.38а/.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ.

Извършено е препращане към мотивите, изложени в предложение УРИ 5364р-26137/30.10.2024г. на началник отдел "Незаконна миграция" към дирекция "Миграция" МВР. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта длъжностни лица или органи, какъвто впрочем е настоящият случай, като докладната е изготвена от началник отдел "Незаконна миграция". Поради което съдът приема, че в случая са налице конкретни фактически основания за издаването на административния акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ правомощия, в изискуемите форма и съдържание, но в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците, са посочени в чл.39а, ал.1, т.1-5 ЗЧРБ, като в т.2 е предвидена наложената принудителна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. В оспорената заповед като правно основание за налагане на оспорената ПАМ е посочен чл.41, т.4 ЗЧРБ, съгласно който връщане се налага когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано. Основанието и мотивите за налагане на принудителната административна мярка са посочени в предложението рег. УРИ 5364р-26137/30.10.2024г. на началник отдел ПНД-ДМ, към което препраща самата заповед. В това предложение се сочи, че за жалбоподателят, има влязло в сила решение за отказ от предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут, т.е. налице са предпоставките за налагане на ПАМ по чл.41, т.4 ЗЧРБ. Наличието на основание по чл. 41, т.4 от ЗЧРБ обаче не е

достатъчно за законосъобразност на издадената заповед.

На първо място административният орган е длъжен да отчете всички релевантни за производството факти. Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ се явява обща спрямо тази на чл. 41, т. 4 от същия закон, както и към всяка една принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ. Следователно административният орган е следвало да съобрази предпоставките, предвидени в чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, при издаване на процесната заповед. В предложението №УРИ 5364р-26137/30.10.2024г. са обсъдени само част от обстоятелствата, които е необходимо да бъдат съобразени преди прилагане на мярката. От доказателствата по делото безспорно се установяват редица относими обстоятелства както, че родителите на жалбоподателят и цялото му семейство живеят в Р. България/приложени са доказателства за това по делото/. Тези обстоятелства в предложението не са изследвани, без да е извършена преценка дали с издаването на акта е приложена пропорционална мярка по смисъла на чл. 2, § 3 от протокол 4 към ЕКПЧ. Независимо, че административният акт се издава при условията на обвързана компетентност, той е задължен по закон да прецени обстоятелствата по чл. 44 ал. 2 ЗЧРБ с оглед зачитане на правата на човека и основните свободи съгласно ЕКПЧ. Въпреки наличните по преписката доказателства административният орган не е анализирал всички относими доказателствата, като по този начин не е дал обоснована правна оценка на релевантните факти. При издаване на заповедта органът е следвало да подложи на анализ всички относимите към чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ факти.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи също, че при налагането на принудителна административна мярка по [чл. 39а, ал. 1 т. 2 ЗЧРБ](#) компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Очевидно такова съобразяване със семейното положение на жалбоподателя органът не е направил и не е мотивирал заповедта си с тази задължителна преценка.

Съдът намира, че в случая предвид обстоятелството, че адресата на принудителните мерки е член на семейство което трайно се установило в Р. България/л. 63 удостоверение от общ. С./ при преценка законосъобразността ѝ следва да бъдат съобразени и нормите, гарантиращи основни права и свободи от международното и от Общностното право. Пряко приложимата и с приоритет на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България разпоредба на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г., изм. и доп., с Протокол № 11 от 11.05.1994 г., изм. и доп., бр. 38 от 21.05.2010 г.) относно правото на зачитане на личния и семейния живот гласи: 1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване

на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. По делото се установяват данни, че за жалбоподателя, към датата на издаване на оспорената заповед семейството му трайно се е установило в страната. Няма данни и за намерение на семейство на жалбоподателя да се установи заедно в друга държава, пребиваване в друга държава в минал период и трайни връзки с такава, основаващи се на заетост или други причини. В обясненията си пред съдът самия жалбоподател твърди, че адвокатът, който му оформял документите за работа в Х., не му обяснил, че се отказва от бежанския статут, който му предоставил българската държава, а отишъл да работи там за по-висока заплата. В решението на Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) С. в решението си по делото Ал-Н. срещу България (жалба № 50963) Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или остане в една конкретна държава, но преместването на едно лице от страната, в която живеят членовете на неговото семейство, може да представлява намеса в правото на зачитане на неговия семеен живот, така както е гарантирано от чл. 8, т. 1 от Конвенцията. В настоящия случай, доколкото с налагането на мерките по спорната заповед ще се стигне до фактическа раздяла на жалбоподателя от останалите членове на семейството му, чрез принудителното му отвеждане до границата, съдът намира, че е налице намеса в правото му на зачитане на семеен живот по чл. 8, 1 от Конвенцията. Констатирайки такава намеса, съдът следва да изследва допустима ли е тази намеса в ползването на правото съобразно чл. 8, 2 от Конвенцията, а именно да прецени дали намесата е била „в съответствие със закона“, мотивирана от една или повече от посочените там законни цели (в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите) и „необходима в едно демократично общество“. В случая след като намесата се основава на законови разпоредби на вътрешното законодателство, следва да се прецени дали е преследвала законна цел и дали е била пропорционална на преследваната цел. В конкретния случай съдът преценява, че постановяването на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ не се основава и не е мотивирана като допустима по Конвенцията намеса в ползването на правото на жалбоподателя на семеен живот нито с интересите на националната и обществената сигурност или пък с икономическото благосъстояние на страната, нито с предотвратяване на безредици или престъпления, нито с оглед защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите и съответно тази намеса да е „необходима в едно демократично общество“. Не се сочат изрично такива мотиви в заповедта, а съдът не може да изследва такива без да са изложени от административния орган в акта му. Посочените в заповедта основания – за решение на председателя на ДАБ, с което на жалбоподателя е отнета международна закрила съгласно разпоредбите на ЗУБ, не е достатъчно, за да обоснове допустимостта на такава намеса по см. чл. 8, 2 от ЕКПЧОС.

Обжалваната заповед не се обосновава с никое от горните основания за допустимост на намесата на държавните власти в правото на семеен живот на жалбоподателя – такива не се посочват изрично в мотивите на обжалваната заповед, и не се твърди наличието им в какъвто и да е подготвителен акт или документ в административното производство по издаването ѝ, нито в становище до съда. Ето защо постановената ПАМ е несъразмерна и недопустима. В случая съдът намира, че е налице и нарушение на ЕКПЧОС, чл. 8, 2, тъй като с издаване на обжалваната заповед необосновано се засягат права на оспорващия, защитени от международен договор, разпоредбите на който имат приоритет пред вътрешното ни право – чл. 5, ал. 6 от Конституцията на Република България. Извън горното съдът отчита, че в административното производство изобщо не е отчетен факта, че както към издаване на заповедта, така и към връчването ѝ

жалбоподателят е член на семейство от С. трайно установило се в Р.България и съответно по никакъв начин в същото това производство не са зачетени интересите му. Като се основа на горните съображения съдът достига до извода, че с процесната заповед е наложена принудителна административна мярка на жалбоподателя, без налагането им да е мотивирано както с реални и доказани фактически констатации, отнасящи се до факти и обстоятелства именно за оспорвания, така и без да е обосновано с наличие на някое от основанията по чл.8, 2 от ЕКПЧОС, за да е допустима намесата в защитеното от международния акт право на личен и семеен живот на оспорвания. Съгласно принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК и административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Разноски от процесуалния представител на жалбоподателя с оглед изхода на делото, не са претендирани и съдът не се произнася.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. М. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] (К.), С., гражданин на С. Заповед №5364з-4694/30.10.2024г. на директора на дирекция "Миграция" МВР с която на чуждият гражданин е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход , страна на транзитно преминаване или трета страна" която да се изпълни до страна на произход-С. .

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

